

YOLA TALEBE OLMAK

YOL, GERÇEK VE YAŞAM BEN'İM...

İRFAN VE İÇSELLİK · MANA ÇALIŞMALARI 1

İçindekiler

Yola Talebe Olmak — Yol, Gerçek ve Yaşam Ben'im...

1. Yol'a talebe olmak Sayfa 3
2. Mana'ya talebelik esasları Sayfa 5
3. Temel prensip Sayfa 6
4. Problem Sayfa 6
5. Müjde Sayfa 7
6. Tanrı'nın işi Sayfa 8
7. Kilise ve önderlik Sayfa 10
8. Tanrı'nın krallığı Sayfa 12

I. YOL'A TALEBE OLMAK

YOL, GERÇEK VE YAŞAM BEN'İM

Giriş

Dünyamızda bir çok din ve inanç vardır. Bazen insan, bunların arasında kaybolur gider. Birde insanın yaşadığı toplumun kendi doğruları vardır. Dolayısıyla kişi bu karmaşa ya da dayatmalar içinde kendine bir içsel yol belirler ya da belirlemiş gibi yapar.

İnançlara başlangıç olan bir çok kişi de farklı açıdan bir sorunla karşı karşıyadır. Onlar öğrettiklerini zamana ve insana teslim etmişlerdir. Ama ne yazık ki, çoğunun öğretişleri esaslarından çok çok uzaklara götürülmüştür. Bu Mesih İsa'nın yaşamı ile anlatmaya, öğretmeye çalıştığı kurtuluş müjdesi için de böyledir. İlk temelleri hala elimizdeki yazılarda belirgin olmasına karşın yine de öğretişleri üzerine kurulan din ve mezhepler bu öğretişlerin çoğunu kendi algı ve anlayışlarına göre yorumlamış ve şekillendirmiştir.

Kısaca açıklamak gerekirse, Mesih İsa'nın öğretisi, o dönemde var olan Yahudi inancı üstüne çıkmış bir inanç, bir mana yoludur. Biraz ezoterik, biraz mistik bir “yol” inancıdır. Bu inanç, temellerini kadim İbrani yazılarına dayandıran, daha çok yaşam pratikleri ve sohbetler üzerine kurulmuş ve kısa öğretişlerde ifade bulan bir “kurtuluş” öğretisi inancıdır. Bu öğreti, asırların derinliklerinden gelen, “ilahi kollektif bilincin” çizgisinde ilahi bir çağrı, ilahi bir müjde olarak karşımıza çıkmaktadır. O dönemde var olan Yahudi inancı içinden çıkıp daha çok içrek bir “mana yolu” öğretisi oluşturması nedeniyle o ilk dönemlerde “Yol” inancı olarak da anılmaktadır. Bunu Elçilerin İşleri 24:14’de görmek mümkündür. Pavlus, kendisine yapılan suçlamalara cevap verirken şu sözleri söylemektedir; *“Bununla birlikte, sana şunu itiraf edeyim ki, kendilerinin tarikat dedikleri “Yol’un” bir izleyicisi olarak atalarımızın Tanrısı’na kulluk ediyorum. Kutsal Yasa’da ve peygamberlerin kitaplarında yazılı her şeye inanıyorum.”*

İlk yüzyıl Yahudi inancı üzerine biraz araştırma yapıldığında kolaylıkla görülebileceği gibi, Mesih İsa, “Hristiyanlık” adını taşıyan bir dini kurmak için yola çıkmış değildir. O’nun öğretiş ve müjdesinde, İbrani yazıları üzerinde yozlaşmış bir inancı yeniden Tanrı ile buluşturmak ve kendi çıkarı için “alma arzusuna” köle olmuş insanlığı, bu durumlarından kurtarmak vardır. Kurtuluşunun esas temelinde, bütün insanlığı “Göklerin Egemenliği”ne taşıma bulunmaktadır. Tanrı egemenliği, Tanrı ile insan arasındaki ayrılığın ortadan kalktığı ve insanlar arasındaki ayrıştırmaların ortadan kalktığı bir yaşamı yaşam edinmektir. Dolayısı ile bütün bunların temelinde Yaratan’a suret için yaratılmış olan insanın bu yaratılış gayesini yerine getirememesinden ötürü “hedefi vuramaması” (günah) sorununu da halletme vardır. Bütün bu sorunların çözümüne anahtar olarak artık “yazılı kelimeler” ya da “sözlü kelimeler” değil, “beden almış Kelam” yani Mesih İsa devreye girmiştir. Mesih’in bu muhteşem görevinin önemi Yuhanna 17:3’de *“Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih’i tanımalarıdır”* sözlerinde görüldüğü gibi, *“Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim”*-Yuhanna 10:10 sözlerinde de görülmektedir.

Kısacası Mesih İsa’nın gelişi, insanlığı esas yaradılış gayesine taşımak içindir. Daha önce de söylediğimiz gibi insan esas olarak Yaratan’a suret olmak için yaratılmıştır. Ve insanın bu esas yaratılış amacında yaşaması demek, “Göklerin Egemenliğini” varlığından bütün insanlığa ısıtması demektir. Bu da insanı Mesih’te ve Ruh’ta Tanrı’ya mabet kılacak bir yaşam biçimi demektir. Böyle bir yaşam da yaşamı yaşam tadında yaşayabilmektir.

1. Yol

Dünyada yaşayan her bir insanın kendine özgü bir düşüncesi vardır. Dolayısı ile bu düşünce çeşitliliği algı, anlayış, inanç ve yaşam biçimlerinde de çeşitliliğe yol açar. Bu bağlamda aynı inançlar içinde bile çok yollar ortaya çıkar.

Mesih İsa'nın öğretişine göre ise, “mana açısından” insanlığın içselliğinde aslında iki ana yol vardır. Bu yollardan biri “acılar yolu”, bir diğeri ise “mana yoludur”. Acılar yolu, “yalnız kendi çıkarı için alma arzusunu” öne çıkaranların yoludur. Mana yolu ise, “karşılıksızlık ilkesinde hep vermeyi” öne çıkaranların yoludur. Bu yollardan ilki kin, nefret, kıskançlık ve öfke gibi kişinin yalnızca kendi benliği için alma arzusunu harekete geçiren bir yol olarak karşımıza çıkar. İkincisi ise, karşılık beklemeksizin verebilmeyi, merhameti, adaleti, sevgiyi, hoşgörüyü harekete geçiren bir yoldur.

Her çağda görülebildiği gibi ne yazık ki, insanların çoğu benliğe tabi bir yaşam sürmektedir. Dünyadaki bir çok yol, bir çok inanç bu durumun önüne geçmek için çırpınmış durmuştur. Ama kolay kolay baş edememişlerdir. Bu nedenle ilk yol insanlığın içselliğinde oldukça etkindir. İşte bu nedenle ikinci “Yol’a” çağrı, bütün insanlık için önemlidir. Ve Mesih İsa'nın “çağrısının” başladığı nokta da budur. Çünkü gerçek şudur ki, ilk yol içinde yalnızca inanmayanlar değil ne yazık ki, bir o kadar da inananlar vardır. Özellikle inanç sahibi olanlar belki de kendi konumlarının “mana yolu” üzerinde olduğunu düşünmektedirler. Oysa durumlarının farkında bile olmaksızın inançlarını dahi “kendi benlikleri için alma arzusu” üzerine inşa etmişlerdir. Gurur, bencillik, övünme ve kendini insanlardan ayırma hep öne çıkar. Dolayısı ile “acılar yolu” kendisini bu şekilde gösterir.

Mana yolunda olanların genel tavrı ise “arayış içinde” olmalarıdır. Var oluş nedenlerini sorgular dururlar. Kendilerini yarı yolda bırakmış olan inançlarını, dinsel uygulamalarını gözden geçirmeye başlarlar. Yaratan kavramının içlerinde işleyişi ile dışlarında işleyişinin aynı şekilde olduğunu farkına varmaya başlarlar. Ve “yalnız kendi çıkarları için alma” sorununu fark etmeye, diğer taraftan da Yaradılıştaki ne denli “karşılıksızlık ilkesinin” işlediğini görmeye başlarlar. İşte o zaman Yol’a çağrı sadece zihinlerine değil, yüreklerine de ulaşmaya başlar ve Mesih İsa'nın çağrısında “mana yolunun” ne anlama geldiğini öğrenip “Yol’a çıkarlar”. İki ana yoldan biri illüzyon yani “Yol’muş gibi görünen yoldur”. Esas olan ikinci “Yol”, mana yolu ise, kişiyi Yaratan’a suret olarak yaratılmış olma esasına taşıyan yoldur. Bu yol “mana yoludur”. Mesih İsa'nın çağrısı işte bu Yol’dur. Yaratan’da yaratılmış yaratancık olabilmenin Yol’u bu iki yoldan biri olan “Mana Yol’udur”.

Kısaca söylemek gerekirse mana yolu, hem girişte hem yukarıda da dile getirdiğimiz gibi, “karşılık beklemeksizin iyiyi, güzeli, sevgiyi, muhabbeti bir anlamda yaşamı paylaşma” yoludur. Karşılık beklemeksizin selam verme, karşılık beklemeden gülümseme, karşılık beklemeden yoksullar, yolda kalmışlarla paylaşma yoludur. Elbette çok çok örnek vermek mümkündür. Her tür önyargının ortadan kaldırılmasına gayret etmek, insan, dil, din, ırk, mezhep, cinsiyet, düzey ayırmama yoludur. Bütün bu tariflere göre bir anlamda her tür ikiliği “bir” yapabilme yoludur “mana yolu”. Bu birlik yolu Mesih İsa'nın şu sözlerinde de kendini açıkça gösterir; *“bizim gibi bir olsunlar”, “hepsi bizim gibi bir olsunlar”, “senin bende ve benim sende olduğum gibi, onlar da bizde bir olsunlar”*- (Yuhanna 17:17,20,22).

2. Talebelik

Türkçemizde öğrenci daha çok öğrenen kişiye işaret etmektedir. “Talebe” kelimesi ise, talep eden, isteyen, arzu eden gibi anlamları içermektedir. Elbette talebe olan kişinin tek başına bir arzu oluşturmaması ve bunu talep etmesi yeterli değildir. Neyi talep ettiği, ne için talep ettiği de önemlidir. Özellikle Mesih talebeliğinde arzu edilen, talep edilen Mesih İsa’da insanın yüreğine akseden “Tanrı’nın ışığıdır” ve bu ışık yüreği doldurmak, kabı doldurmak için talep edilmelidir.

Kısacası bir anlamda manaya talebelik, arzu, ışık ve kap ile, kişinin kendi içselliğinde manevi manada çalışabilmesidir. Burada arzu, Kutsal Ruh’un rehberlik ettiği yüreklerde oluşmakta ve Tanrı’nın Mesih’inde ışılan müjde ışıkları, böylelikle kap içine yani yüreğe çekilip durmaktadır. Bu hareketlilik hali de doğal olarak mana talebesini, yola talebe yapmak için dönüştürüp değiştirmektedir. Ve bu noktadan sonra da artık talebe, Mesih İsa’nın “*senin bende, benim sende olduğum gibi onlarda bizde bir olsunlar*”- Yuhanna 17:20 sözleri doğrultusunda Tanrı’yla yol almaya başlamaktadır.

Daha önce değindiğimiz gibi, acılar yolu aslında kişinin hep “kendi çıkarı için sürekli olarak” yaşam sürdüğü bir seviyedir. Bu seviye, “Adem seviyesidir”. Karşılıksızlık ilkesinde, bir beklenti olmaksızın verebilme seviyesi ise, “mana yolu” yani “Mesih seviyesidir”. Mesih seviyesine yol’a çıkmış insan, Tanrı’ya suret olmak için yaratılmış olduğunun farkında olan insandır. Ve artık bu talebe, bu seviyeye dönüşüp değiştiği andan itibaren, “ben” algısında bir yaşamı bir kenara bırakmış ve Mesih İsa’nın öğrettiği gibi, “biz” algısında bir yaşama geçmiştir. Bu hal, bir anlamda parçadan bütüne yürümeye başlayabilme halidir.

Aslında orijinal hali ile bakıldığında, “mana yolu” belli bir dine, mezhebe ait bir inanç yolu değildir. Tam tersine bu yol, din ve mezhepler üstüne çıkıldığında karşılaşılabilecek bir yoldur. Dıştan bakanların her zaman doğru değerlendirememesine rağmen, “mana yolu”, içte yürünen ve meyvelerinin dışa ışıdığı bir içsel yolculuktur. Esasında bu tür bir içsel yolculuk bütün insanlar için tektir. Çünkü böyle bir mana yoluna çıkışın çok çeşitli şekli yoktur. Her şey öncelikle kişinin kendisini (alma arzusundan kaynaklı bencil istemlerini) inkar edebilmesiyle başlar. Elbette sonra da bu inkarın sonuçlarını yüklenebilme esastır. Ardından da “yol öğretisini” adım adım izleme kararlılığı gelir. Bu yol, aynı zamanda talebenin dünyaya “tuz ve ışık” olabilmeyi öğrendiği yoldur. Bir anlamda “yol talebeliğidir”. Mesih İsa bu nedenle bu talebeliğe çağrısında; “*Yol, gerçek ve yaşam Ben’im*”-Yuhanna 14:6 demektedir. Mesih İsa bu seviye yüreğe geldiğinde ise, artık “Yol, gerçek ve yaşam” kişinin yüreğindedir. Mesih İsa, o tek yol’a çıkışı şu sözleri ile oldukça net bir biçimde özetlemiştir; “*ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, her gün çarmıhını yüklenip beni izlesin*”-Luka 9:23

Yol’a çıkmak aynı zamanda bir disiplini de beraberinde getirmektedir. Çünkü yol varılması bir yol olmaktan ziyade yaşanması bir yoldur. Kaybolmamak için iyi bir “mana rehberine” ihtiyaç vardır ve başka talebelere ve kadim ilahi kollektif bilince yani metinlere. Böylelikle Yol’a talebe olan kişi için arzu, ışık ve kap ne kadar önemli ise mana rehberi, bir talebe grubu ve metin üzerinde mana çalışmaları da o kadar önemlidir. Yol, ancak bu disiplinlerle gerçek anlamını bulur. Bir anlamda yol yürünürken kişinin içselliği mabetleşmeye başlar. Bu konuda yine teşvik Efendimiz Mesih İsa’nın sözlerinden gelir. Mesih İsa; “*nerede iki ya da üç kişi benim adımla toplanırsa, ben de orada aralarındayım*”-Matta 18:22 ve “*dileyin size verilecek, arayın bulacaksınız, kapıyı çalın, size açılacaktır*”-Matta 7:7 demektedir. Kısacası Mesih İsa’nın önderliğinde kendisinin de “Mesih talebesi” olduğu bilincinde bir “mana rehberi”, Yol’a talebeliği birlikte götürecektir.

“mana gurubu” ve Mesihi seviyenin derinliklerinde Ruh’un rehberliğinde bizi Tanrı’yla buluşturacak “Mana metinleri-kutsal ve kadim yazılar” üzerinde “mana çalışmaları” Yol talebesinin ilerlemesi için olmazsa olmazlardır.

3. Temel

Talebenin, Tanrı’ya suret olarak yaratılmış olduğu esas yaşam gayesine dönüşüp değişmeye başlaması, ona bir başka sorumluluğu da beraberinde getirmektedir. Bu sorumluluk, bulunduğu yaşam noktasında, karşısına çıkan her tür kaosu elinden geldiğince ıslah edebilmesidir. Tabi böyle bir sorumluluğun öncelikle kendi kaoslarını ıslahla başlaması gerektiğinin de bilincini edinmiş olması oldukça önemlidir.

Yeni yaşam, Yol’a talebe olma yaşamıdır. Kaosların üstesinden gelme yaşamıdır. Ama aynı zamanda böylesi bir yaşama hep teşvik olacak bir temel öğretinin de talebe yaşamında hep etkin olması gerekir. İşte bu temel öğreti “*insanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın*”-Matta 7:2 ilkesidir. Mesih İsa bu öğretisi ile adeta talebeyi ışıklandıran bir insan haline getirmektedir. Artık talebe bir anlamda Alevi dostların dedikleri gibi “elinden, dilinden, belinden” kimseye zarar gelmeyen bir kişidir. Üstüne üstlükse içsel yolculuğunda hep yol alan konumunda olmalıdır.

Gerek İbrani yazılarında olsun, gerekse tarih içinde bir çok mistik öğretilerde olsun bu temel öğretişe rastlamak mümkündür. Ama Mesih İsa’nın bu sözü yaşamı ile ortaya koyması ve hayatı pahasına insanlığı bu temel prensip üzerine oturan Yol’a, kurtuluş yoluna davet etmesi elbette bu öğretiyi “bol yaşam” öğretisi haline getirmektedir. İşte bu nedenden ötürü bir söyleminde Mesih İsa “*bana iman edenlerin içinden diri su ırmakları akacak*” -Yuhanna 7:38 demektedir.

Temel öğretişler üzerinde yükselen “mana yolu”, bu öğretişleri yeni yaşama diri su kaynakları olarak değerlendirmektedir. Dikkat edilirse “diri su kaynağı” örneğinde suyun kendi akışına da işaret edilmektedir. Diri su kaynakları içten dışa kendiliklerinden taşmakta ve dipdiri, taptaze akıp gitmektedirler. Bu akan sular insanları bulundukları yerde bulacak değildir. Ama bu sulara koşacak olanlar gerçekten susamış olan insanlar olacaktır. Hiç kuşkusuz bu içrek anlatımda “diri su kaynağı” olan Mesih İsa’dır. O’nun evrensel öğretişlerine yüreklerinde gerçekten susuzluk çekenler koşup gelecekler ve acılar yolundan mana yoluna geçerek Yol’a talebe olacaklardır ve dolayısı ile temel öğretiş üzerinde bir yaşamla karşılaştıkları yaşam kaosları üzerine yürüyüp ıslah edebilme gayreti içinde olacaklar ve bol yaşamı gönenebileceklerdir.

4. Problem

Hiç kuşkusuz günümüzün en büyük problemi amaçsızlıktır. Her ne kadar anlık amaçlarla dolu bir dünya varsa da, günün sonunda bir çok insan için geline nokta amaçsızlık noktasıdır. Bu nedenle bir çok insanın yüreği sürekli bir tamlik haz algısı peşinde koşup durmaktadır.

Var olma amacı nedir? Neden dünya denilen bir gezegende koşup durmak zorundayız? Bütün bu ve benzeri sorular zihinlerimizi her geçen gün biraz daha etkin bir biçimde meşgul eder durur. Pavlus, Timoteus’a yazdığı mektupta; “*Sense benim yaşam öğretimi, davranışımı, amacımı, imanımı, sabrımı, sevgimi, dayanma gücümü..yakından izledin*”-2.Timoteos 3:11 demektedir. İlginçtir ama bu sözlere

bakıldığında Pavlus’un bir içsel amacı olduğu vurgusu vardır. Bu hepimiz için önemli bir ışıktır aslında. Demek ki, insanın bir amacının olabilmesi çok da uzak bir durum değildir.

İnsanı sabah yatağından kolaylıkla kaldırabilecek esas güç, aslında yaşamda sahip olduğu amacdır. Mesih İsa bu amacı; *“Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin...Komşunu kendin gibi seveceksin. Kutsal Yasa’nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır”*-Matta 22:35-40 sözleri ile ifade etmektedir. Ve bu amacı pekiştirircesine de; *“Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir.”*-Matta 6:33 sözlerini söylemektedir. Ve bu sözleriyle de aslında bütün talebelerine çok daha üst bir amacı da göstermiştir. Bu amaç, insanın Tanrısal bilinci güncel yaşamında açabilmesini içeren, “Göklerin Egemenliğini” içe edinebilmesidir. Diğer taraftan Pavlus yine Timoteus’a yazdığı mektubunda *“Mesihî tanınmanın üstün değeri yanında her şeyi süprüntü sayıyorum”*-Filipililer 3:7-11 diyerek yaşam amacını Mesih düzeyini yaşamına taşıyabilmek olarak belirlemektedir.

Görüldüğü gibi hem Mesih İsa, hem Pavlus yaşamdaki amaçlarını oldukça belirgin bir biçimde ortaya koymuşlardır. Ve dolayısı ile Mesih talebesi olarak Yol’a çıkan mana yolu yolcularının da amaçlarını belirgin kılmalarını özellikle istemişlerdir. O zaman bir anlamda Mesih talebesinin amaçlarından biri de, hiç kuşkusuz günümüzün en büyük problemi olan amaçsızlığı mana yolunda amaca dönüştürebilmesidir.

5. Müjde

İncil, kelime anlamı ile “iyi haber” demektir. Elbette iyi haber anlamı “müjde” kelimesi ile de ifade edilebilir. Mesih İsa’nın kurtuluş sözlerini, kurtaran yaşamını içeren yazıların bir kapak altında toplanmış kitabına da İncil denilmektedir. Diğer taraftan Mesih İsa’nın müjdesi *“tövbe edin, göklerin egemenliği yakındır”*-Matta 4:17 cümlesinin içerdiği “dönüşün, değişin” buyruğudur da denilebilir.

Pavlus, Galatyalılara yazdığı mektupta *“İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!”*-Galatyalılar 1:8 demektir. Bu sözlerden anlaşıldığına göre Pavlus gerçekte “müjdeyi” oldukça önemsemekte ve doğru şekilde duyurulmasını istemektedir.

Doğrusu bizim İncil ya da “iyi haber” sözcüğünün içeriğinden ne anladığımızdan ziyade Mesih İsa’nın ne dediği, ne demek istediği çok önemlidir. Mesih İsa bu konuda söylediği sözlerinin birinde şöyle demektedir; *“Bu adam (Saul adında Tarsuslu biri için, yani Pavlus için), benim adımla öteki uluslara, krallara ve İsrailoğulları’na duyurmak üzere seçilmiş bir aracımdır”*-Elçilerin İşleri 9:15 Bu ve benzeri yazılara bakarak bizim de net olarak söyleyebileceğimiz İncil’in bir kitap ya da bir doktrin olmadığı gerçeğidir. İncil, Mesih İsa’da Tanrı’nın kurtarış elinin insanlığa ulaşmasıdır. İsa, kelime anlamı ile zaten “Tanrı kurtarır” demektedir. Bu adın üzerinde taşıdığı bütün anlam, öğretisi ve yaşam İsa’nın (Yeşua-Tanrı kurtarır) İncil’in İsa’nın kendisi olduğunu bize göstermektedir. Kısacası Müjde kişidir.

İncil’e tanıklık eden yazarlar yazılarında, “İsa” adını 604 kere kullanmışlardır. “Mesih” ifadesi ise 40 kez kullanılmıştır. Rab İsa hitabı ise 2 kez geçmektedir. Mesih İsa hitabı ise 4 kez geçmektedir. Mesih İsa’nın talebelerine öğretisi toplam 1232 kez yer almaktadır. Bütün bu basit hesaplamalar bile esas “müjdenin” ya da “İncil’in” İsa olduğunu bize göstermektedir.

İncil, İsa hakkında bir şeyler bilmek değildir aslında. Nerede doğduğu, nerede yaşadığı, kimlerle görüştüğü şeklinde bir takım bilgileri öğrenmek değildir. İncil, Tanrı suretine dönüşüp değişebilmemiz için İsa'nın içselliğimizde Yol olması ve bizimde bu Yol'a talebe olmamızdır. Çünkü İsa'nın öğretişlerinde "Yol'a çıktığımızda Mesih İsa ile birleşmemiz" dolayısı ile Tanrı ile bir olmamız öğretisi vardır. Bu bağlamda Mesih İsa "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im..Ben'im aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemmez"-Yuhanna 14:6 demektedir. Ve bununla birlikte "Ben yerden yukarı kaldırdığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim."-Yuhanna 12:32 diyerek bizlere "müjdenin" kendisi olduğunu oldukça belirgin kılmaktadır.

Görüldüğü gibi müjdenin esası İsa'nın ismidir. Bu anlamda ne kadar bildiğimiz önemli değildir. İncil ile ne bildiğimiz değil nasıl bir yaşam yaşadığımız önemlidir. Bir çok kereler İsa'dan bahsetmek, bir takım doktrinleri tekrarlayıp durmak ya da dindarlıkla övünmek doğrusu bir iş değildir. Bu insanın maalesef kendini tekrarlaması, ve insanların oluşturdukları bir çok teolojik karmaşık öğretilere esir olmak, bir diğer değişle farkında olmadan insan düşüncelerini, arzularını yüceltip durmaktır. Önemli olan İncil'in sizi ne kadar dönüştürüp değiştirdiği ve müjde ışıklarının ne kadar sizden ışıdığıdır.

6. Tanrı'nın işi

Mesih İsa'nın yaşamı, hep toplum içinde yaşanılmış olan bir yaşamdır. Yazılara göre bir çok kişi, Mesih İsa'yı dinlemiş hatta biraz ardı sıra gitmişse de gerçek anlamda oldukça az sayıda kişi Mesih'e talebe olmuştur. Günümüzde dinsel ve doktrin temelli yaklaşımlarda bir çok Mesih İsa'yı izlediğini söyleyen kişi ne yazık ki, kendini yaptığı dini hizmetlerle tanımlamaktan büyük haz almaktadır. Bu kişilerin çoğu müjdelemeyi, kiliseler açmayı, kitaplar yazmayı, İncil çalışmaları yapmayı, ihtiyaç halindekilere yardımlarda bulunmayı ve daha bir çok gerekli gereksiz aktiviteleri hep "Rab'be hizmet" başlığı altında değerlendirmektedirler. Elbette insanlığa ve yaşama faydalı muhakkak güzel hizmetler vardır. Mesih İsa adına bir susuza su vermek, aç olanı doyurmak, hasta insanı iyileştirmek, içsel boşluğuna kurtuluş ışıklarını sunmak bunlar hep güzel işlerdir. Ama burada yazılara göre bütün bunları yapmak acaba gerçekten o esas manevi manada "hizmet" başlığının içerdiği hizmet midir? Yoksa her bir samimi Mesih talebesinin edindiği Mesih seviyede, zaten yaşamının içinde yer alması gereken olmazsa olmaz hareketler bütünü müdür?

Yazılara baktığımızda bunun böyle olmadığını görmek mümkündür. Tanrı'nın ilahi manada insanı sorumlu kıldığı işi, insanın kendi egosunu yükseltecek bir takım gerekli ve gereksiz hizmet adı altında ortaya koydukları değildir. Tanrı'nın işi elimizdeki kaynağa yani yazılara göre, "Tanrı'nın gönderdiği Mesih'e iman" olarak tarif edilmektedir. Bu önemli bir noktadır. Zaten iman bizi Mesih'in öğretilerini yaşam edinmeye, Mesih gibi Ruh'ta ve gerçekte ibadetle yaşamaya taşıyacaktır. Ama esas Tanrı'nın işi, Yuhanna 6:28-29'da söylenildiği gibidir. Kelam bu konuda şöyle demektedir; "Onlar da şunu sordular, Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız? İsa, 'Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir' diye yanıt verdi."

Buradaki ifade oldukça önemli bir noktaya işaret etmektedir. Bu, Mesih Talebesi olarak din adına, inanç adına oradan oraya koşuşturmanın esas olmadığını bize göstermektedir. Ya da kimin daha çok dua ettiği, kimin daha az dua ettiği, kimin çoğu zaman kurumsal anlamda tanımlanan dini sistemlerde kendini öne çıkardığı ya da geri bıraktığı meselesi değildir. Burada esas olan, Yüceler Yücesi'nin gönderdiği Mesih İsa'ya iman etme esas olandır. Bunu hakkıyla yapan kişi, kelamın tanımında, Tanrı'nın işini hakkıyla yapan kişi olarak bize gösterilmektedir.

Bu bağlamda, “Yol talebesinin” yaptığı ve yapacağı her şey lütufla Tanrı’dan karşılıksız aldığını, lütfun sevincinde karşılıksız verebilmesidir. Kısacası insanların hizmet olarak gördüğü ve yine insan görüş ve değerlerinde oluşmuş hizmet başlığı altındaki işler yazılara göre Tanrı işi olarak görülmemektedir. Aksine İsa’yı, yaşamını, öğretilerini, kurtarışını içselliğinde açmış kişi bu hali ile zaten kelama göre Tanrı’nın işini yapan kişi olarak tanımlanmaktadır. Mesih İsa bu konuda son noktayı şöyle koymaktadır; *“Beni seviyorsanız, buyruklarımı yerine getirirsiniz.”* -Yuhanna 14:15 Elbette bu son noktanın ışığında da, zaten bir mana yolu yolcusunun “ben nasıl olsa İsa’ya inanıyorum, tembel tembel otururum, mana yoluna ya da Mesih’in buyruklarını yerine getirmeme ihtiyacım yok” demesi mümkün değildir. Çünkü Mesih’i giyinmiş olan kişi Mesih’i yaşayacak olan, o düzeyi yaşamında yansıtacak olan kişidir.

Dünyada insanlar arasında “çıkar için alma arzusu” dorukta. İnanan ya da inanmayan bir çok insan, daha önce de bahsettiğimiz gibi “acılar yolundadır”. Bu nedenle insanlık aleminde hep bölünmeler, aşağı görmeler, itmeler, ayrıştırmalar, yok etmeler vardır. Belki tarihin derinliklerinde görülen kılıç, kalkan ve toprakla yapılan savaşlar daha sonra tanklarla, uçaklarla yapılan savaşlar şimdilerde daha farklı düzeylerde devam etmektedir. Ekonomik, kültürel, politik anlamda her alanda savaşlar sürmektedir. Acılar yolu var oldukça savaşlar hiç kuşkusuz yıkıp, yok etmeye devam edip duracaktır.

Bütün bunların ışığı altında Tanrı’nın işi Mesih İsa’ya iman etmek olduğuna göre, Mesihî düzeyde bir yaşamında en büyük göstergesi dolu dizgin savaşların karşısına “barış” ile karşı durmak olacaktır. O zaman Mesih İsa’ya inanmanın öncelikle kişiye getirdiği Tanrı-insan birlikteliği, İnsan-insan birlikteliği, bütün insanlık içinde Tanrı-insan birlikteliği ve insan-insan birlikteliği için çalışmayı da beraberinde getirecektir. Bu “göklerin egemenliği” dediğimiz ilahi yani doruk noktada barış, esenlik ve adaletin yüreklere aktarılma gayretinden başka bir iş değildir. Elbette bu mana yolu üzerinde ve manevi düzeyde bir hizmettir. Yürek ve düşünceler dönüşüp değişmedikçe insanların alıştıkları ve kolaylıkla uyguladıkları “acılar yolundan” mana yoluna dönüşüp değişimleri ve Mesih İsa’ya iman edip kendi iç barışlarını edindikten sonra dünya için barıştırma hizmetini gönüllü ve karşılıksızlık ilkesinde yapmaları mümkün değildir.

Bu tarz bir barış ve barıştırma işinin kök noktası, önce kişinin kendisinin ilahi anlamda bağışlandığını bilmesi ve kendi kendini bağışlayabilmesidir. Özellikle karşılıksızlık ilkesinde bağışlama öğrenilmedikçe kişinin barış ve esenlik kavramından bahsetmesi aslında boşa kürek çekmedir. İşte bu nedenle “Mesih İsa’yı” yüreğe edinme anahtar görevi yapmaktadır. Çünkü bu anlayışı yürekte işleyecek olan odur. “Çok bağışlananın çok bağışlayacak” olması öğretisi de yine Mesih İsa’dan akıp gelen bir öğretidir. Ayrıca mektuplarda *“Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih’i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz. Bir kimse Mesih’teyse yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş her şey yeni olmuştur.”* -2.Korintliler 5:16-21

Kısacası “Tanrı’nın gönderdiği Mesih İsa’ya” iman ile yerine getirilmeye başlayan Tanrı’nın işi, “bağışlanma ve bağışlama” köprüsü ile “önce kişiye sonra dünyaya” barış ve esenliği getirecektir. Bu sürecin tamamında hep lütf ve karşılıksızlık ilkesinde sevgi içte temel ve kesintisiz çizgiyi oluşturmaktadır. Bu değerlerle Tanrı’nın işini yerine getiren talebe için artık, “sevgi sözcüğü, bağışlanma ve bağışlama sözcüğü, barış ve esenlik sözcüğü” sadece içi boşaltılmış anlamsız dile gelen sözcükler değil, dile gelmesede yaşama edinilmiş ve yaşamla talebeden dünyaya ışıyan sözcüklerdir.

7. Kilise ve önderlik

Kilise kelimesi günümüzde Hristiyan inancının ibadethanesi ya da kurumu olarak algılansa da, esas anlamı ile Mesih İsa'ya inananların oluşturduğu topluma, topluluğa verilen isimdir.

Elbette orijinal yaşam biçimi ve öğretişleri ile, müjdeyi ve Mesih talebelerini ve dolayısı ile ilk Mesihi topluluğu ya da kiliseyi anlamak için o ilk yüzyılı çalışmak ve özellikle günümüz anlayışlarından bağımsız olarak çalışmak önemlidir. Her ne kadar ilk yüzyıl sonrasında kilise, kavram ve içerik olarak bir hayli sağa ve sola savrulmuşsa da, yine kilise tarihini bir bütün olarak ele almak önemlidir. Fakat bunu yaparken de kilisenin o ilk haliyle ne anlama geldiğini, sade ve sağlam temellerini hep göz önünde bulundurmak esas olmalıdır.

Bütün bunların ışığından yazılara dayanarak söylemek gerekirse kilise;

1. Mesih İsa'yı yüreklerine alıp O'nun yaşam ve öğretilerine bağlı olarak yaşama gayreti içinde olanların oluşturduğu görünen büyük evrensel topluluğa verilen addır. Bir anlamda Pavlus'un, *"Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur."* 2.Korintliler 5:17 sözlerinde dile getirdiği gibi Mesih'te yeni yaradılışı gönenmiş olan her kişinin kendi katılımıyla oluşturduğu büyük topluluktur.

2. Ayrıca kilise, Mesih İsa tarafından içsel bir çağrı ile "mana Yol'una" davet edilen herkesin oluşturduğu görünmeyen bir topluluğun adıdır. Pavlus, bu içsel çağrıyı alanlara *"Bu nedenle, Rab'bin uğruna tutuklu olan ben, aldığınız çağrıya yaraşır biçimde yaşamınızı rica ederim. Her bakımdan alçakgönüllü, yumuşak huylu, sabırlı olun. Birbirinize sevgiyle, hoşgörüyle davranın. Ruh'un birliğini esenlik bağıyla korumaya gayret edin. Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrı ve Babası birdir."* Efesliler 4:1-6 sözleriyle seslenmektedir.

Kısacası kilise mana anlamıyla adeta Mesih'in insanların yüreklerinden oluşan bedenidir. Kendisi de *"Söz, insan olup aramızda yaşadı"* -Yuhanna 1:14 sözü doğrultusunda bu bedenin ilahi vahyidir. Beden almış İncil (Müjdedir). Ve Koloseliler 1:18'de denildiği gibi *"Bedenin yani kilisenin başı odur.."*

Bu bağlamda Mesih talebesi adeta Mesih'in bir uzvuna dahildir, hatta bir uzvu gibidir. Bütün bu mecazi ve içrek anlatımlar günün sonunda her bir Yol dostunu, mana yolunda yol alan Mesih talebesini, hem mabetleştirmekte hem de kahinleştirmektedir. Böylesi manevi bir derinliği en azından algılama düzeyinde olan her bir fert, hem kiliseyi oluşturan, hem de kendisi mabet ve kahin olan kişidir. Dolayısıyla, *"duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dilediğiniz yerine gelecektir"* -Markos 11:24 sözü de zaten manayı bu şekilde içte açabilmeyi başarabilmiş kişiler içindir.

Elbette kutsal yazılarda, Mesih talebelerinin sık sık bir araya gelmeleri, Yüceler Yücesini Mesih'te ve Ruh'ta yüceltmeleri, mana çalışmaları yapmaları da teşvik edilmektedir. Bu bağlamda talebeler, her ne kadar Mesih talebeliği konusunda daha esaslı bir algı seviyesine gelmiş olsalarda yürekte bir iman, ruhta ve gerçekte ibadet ruhuyla, devam ettikleri ibadethanelerine gitmelidirler.

Yol inancı ve Yol'a talebelik her bir Mesih talebesinin kendi içselliğini ilgilendiren çok hassas bir konudur. Herkesin Mesih'te algı ve ilerleme düzeyi elbette birbirinden

oldukça farklı olacaktır. Bu nedenle hiç bir “Yol dostu” kendilerine sorulmadıkça kendi içselliklerini ortaya dökmemeli ve Mesih’te farklı algısı olan kardeşlerine önyargılı davranmamalıdır. Hele hele hiç bir kimsenin inancı, manevi algısı, dini, dindarlığı asla eleştiri konusu yapılmamalıdır. Zira bu tür yaklaşımlar zaten Yol talebeliğinin ve Mesihî öğretişlerin dışındadır. Yol öğretilerinde esas, “elden geldiğince herkesle barış içinde olmaktır.” -Romalılar 12:18. Önemli olan “ikiyi çok yapmak değil, ikiyi bir yapmaktır.”

Daha öncede ifade ettiğimiz gibi, kelimeler ve ilk uygulamalarla günümüz kilise uygulamaları arasında bazı konularda farklı anlayışlar bulunmaktadır. Bu durum kilise önderliği içinde geçerli olan bir durumdur. Orijinal öğretiye göre mana yoluna çıkan talebenin Mesih’i giyinerek çıktığı “mana yolunda” tek bir önderi vardır. O da Tanrı’nın Mesih’idir. Zaten yazılarda açıkça “Kimse size önder diye çağırmasın, çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih’tir”-Matta 23:10 denilmektedir. Ama ne yazık ki, asırlar içinde gelişen sosyal ve kültürel alışkanlıklar içinde bu sadelik yavaş yavaş ortadan kalkmıştır. Burada elbette Mesih’e ait olanlar arasında “mana rehberi”, “hizmet rehberi” gibi manevi görevleri üstlenecek olanlar vardır. Bu manevi görevler üstlenilse bile bu görevleri üstlenen “mana talebelerinin” hala Mesih talebesi olduklarını unutmamaları esastır. Çünkü kilisenin esas ruhsal önderi, baş kahini hiç kuşkusuz her zaman Mesih İsa olacaktır. En azından kutsal yazılarda çizilen kilise ve önderlik çerçevesi dahilinde durum böyledir.

Yine benzer şekilde Markos 10:42-45 arasına bakarsak burada da İsa; “Bilirsiniz ki, ulusların önderleri sayılanlar, onlara egemen kesilir, ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler. Sizin aranızda böyle olmayacak. Aranızda büyük olmak isteyen, ötekilerin hizmetkârı olsun. Aranızda birinci olmak isteyen, hepinizin kulu olsun. Çünkü İnsanoğlu bile hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fide olarak vermeye geldi” demektedir. Bu sözler de oldukça açık ve nettir.

Petrus, önderdir. Gerçekten de Petrus’un önderlik armağanı vardır. Andreas aynı şekilde önderdir. Bütün çevresindeki balıkçıların onu dinlediğini görüyoruz. Bu isimleri burada çoğaltmak mümkündür. Kısaca söylemek gerekirse, Mesih İsa’ya ait kilise de yani toplumda, talebeler hepsi daha önce de bahsettiğimiz gibi aslında kahinliğe çağırılmış olanlardır. Fakat bütün kahinlerin bir tek baş kahini vardır. Bu anlamda bütün Mesih talebeleri aslında mana yolunda, mana anlamında önderdir, bir diğer deyişle herkes hizmetçi, herkes öğrenen, öğrenmeye devam eden ve herkes ilahi yönlendirilişine göre hizmet eden ya öğreten rehber konumundadır.

Bir başka açıdan söylemek gerekirse insanlığın kutsal Ruh’la yönlendirilen insanlara ihtiyacı bulunduğu oldukça açıktır. Kaldı ki, Mesih İsa’nın kendi yaşamında bile “yücelikten soyunma” örneklemesi bulunmaktadır ve kelimeler bu durumu şöyle anlatmaktadır; “Mesih İsa’daki düşünce sizde de olsun. Mesih, Tanrı özüne sahip olduğu halde, Tanrı’ya eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı”-Filipililer 2:5-6. Bu hakkı kullanmak yerine Mesih İsa kul özünü alarak bütün hizmetini bu konumda sunmuştur.

O zaman, ilk yüzyılda Mesih İsa’nın öğretilerine göre mana yoluna çıkan Mesih talebesi için önderlik kavramı bugün anlatıldığı ya da görüldüğü şekilden oldukça uzak bulunmaktadır. Mesela Pavlus’un bir mektubunda Pavlus “Tanrı’nın Ruh’uyla yönetilenlerin hepsi Tanrı’nın oğullarıdır” -Rom.8:14 demektedir. Tanrı’nın oğlu olmak elbette mecazi manada bir halin tarifidir. Bu ifade Tanrı insan birlikteliğini vurgulayan bir ifadedir. Ama böylesi bir ünvan hiç kuşkusuz bütün insani makamların üstünde bir makamdır ve bu ünvan istisnasız Ruh’la yönetilen yani gerçekten samimi ve sadık, kadın ve erkek bütün Mesih talebelerine lütfedilmiş bir ünvanıdır. Ayrıca İsa Mesih bir anlamda oğulluk ünvanını ve sorumluluğunu; “Size doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba’nın

yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar. Çünkü Baba Oğul'u sever ve yaptıklarının hepsini ona gösterir. Şaşasınız diye O'na bunlardan daha büyük işlerde gösterecektir"-Yuhanna 5:19-20 şeklinde tanımlamaktadır. Yani Mesih talebesine düşen kendisine lütfedilmiş olan bu ünvanın da hakkını vererek Yol üzerinde kendisine içselliğinde gösterileni uygulamak ve yaşamaktır.

Mesih İsa, “Beni seviyorsanız buyruklarımı yerine getirirsiniz”-Yuhanna 14:15 demektedir. O zaman gerçek Mesih talebeleri, Yol dostları teşekkür beklemeksizin bütün insanlığın hayrına, iyiye, güzele, kaosu ıslaha hizmet edenler olmalıdırlar. Yol'un akışı böyle bir yaşamı gerektirmektedir. Böylesi bir yaşamı ancak Mesih İsa'yı gerçekten seviyorlarsa sergileyebileceklerdir.

Ayrıca “İnsanın yalnız ekmekle değil Tanrı'nın ağzından çıkan her bir sözle yaşadığı”-Matta 4:4 öğretisi bize işitme ile yaşama indirgeme arasındaki bağı net bir biçimde sunmaktadır. Bu sözler yaşam olmalıdır ki, bugün insanın kendi bencilliğinde ortaya koyduğu ve belli dini kalıplara sıkıştırılmış yaşamları, Efendimiz İsa'nın ortaya koyduğu gerçek “Yol” yaşamı ile karıştırılmasın.

Elçilerin İşleri 10:34'de de şöyle yazmaktadır; “Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum”. Bu sözlere göre de Mesih talebeliğinde önderlik belli uluslara, belli seviyedeki insanlara, özel bazı ünvanlara sahip kişilere verilmiş değildir. Bugün “yeni antlaşma” mezheplerin öğretileri ve doktrinleri dışında ele alınıp okunabilirse varılacak nokta ilk yüzyılın o büyük mana ailesine dahil olmasıdır.

Kısacası Mesih İsa'nın öğretilerine göre “Hristiyan önderliği”, İsa'yı giyinen ve Mesih seviyesini yaşamına edinen her kişiye sunulmuş bir hizmet ya da mana önderliğidir. Bu önderlikte de hizmet ya da mana önderi kendisine sorulmadıkça ruhsal konuları paylaşmayan, öğrettikleri karşısında maddi bir karşılık beklemeyen ve paylaştığı kişinin illa kendisiyle aynı fikirde olması ya da anlattıklarını kabul etmesi beklentisi içinde olmayan bir kişi olmak durumundadır. Çünkü kişiye “yukarıdan verilmedikçe” kişi zaten bir şey alabilecek değildir. Görüldüğü gibi bu tarz bir önderlik, bu dünyanın alışmadığı, tanımadığı ve kolaylıkla alışamayacağı ve tanıyamayacağı bir önderliktir.

8. Tanrı'nın krallığı

Tanrı krallığı ya da diğer bir deyişle göklerin egemenliği, “Gökte olduğu gibi yeryüzünde de Yüce O'lanın isteminin” yeryüzünde olmasıdır. Bu istem, bir diğer deyişle yeryüzünde her tür “ikiliğin bir” kılınması anlamına gelmektedir. Bu aynı zamanda;

- a. Tanrı ile insan arasındaki uçurumun ortadan kalkması demektir- (Yuhanna 10:30)
- b. İnsan ile insan arasındaki uçurumun ortadan kalkması demektir- (Luka 6:31).

Burada “gökle” ifade edilen “üst bilinçtir”. Bu üst bilincin krallığı (egemenliği) ifadesi ise Yüceler Yücesinin ilahi yükseklikteki düşünceleri içindeki adalet, merhamet, yaşama saygı, karşılıksız sevgi gibi bir çok kavramın esas olması gerektiği şekli ile yaşama indirgenebilmesi ve edinilebilmesidir. Bunun gerçekleşmesinin yolunda Mesih'in yüreklere alınabilmesi ve O'nunla “mana yoluna” çıkılabilesidir. Böylesi bir egemenlik, dünyadaki hiç bir politik egemenlik tarifine uymayan, tek tek kişilerin yüreklerini ilgilendiren bir egemenliktir. Ve böyle bir krallığın bir merkezi, kurumu yoktur. Bahsedilen böylesi bir ilahi krallık ancak kişinin hal ve hareketlerinde, yaşam tarzında ifade bulabilir.

Böyle bir manevi krallığı duyurmak için gönderilen Mesih İsa, doğal olarak böyle bir krallığın başıdır. Ve O, her dilden, her ırktan ve her kültürden insanı bu görünmeyen ve yüreklerde açılan Tanrı krallığına davet etmektedir.

Burada özellikle vurgulanması gereken şey, Mesih İsa'nın belli bir dinin kurucusu olmadığı gerçeğidir. O, yüreklerin Yüceler Yücesi ile buluşmasına YOL olmak için gayretle öğretişlerini ve yaşamını ortaya koymuş beklenen Mesih'tir. Mesih kelimesi o dönemin krallık atamalarında kralların başının yağla mesh edilmesi ile bağlantılıdır ve doğal olarak bir görev için atanmışlığı ifade etmektedir. Mesih İsa'da kutsal yazıların ışığında beklenen Mesih'tir. Atanmış, yetkin kurtarıcıdır.

Kutsal yazılar içinde yüz yetmiş kez “Tanrı krallığından” bahsedilmektedir. Ve Mesih İsa diriliş sonrası kırk gün boyunca hep Tanrı krallığı hakkında konuşmuştur. Bu kayıt Luka tarafından şöyle kayda geçirilmiştir; *“Kırk gün süreyle onlara görünerek Tanrı'nın egemenliği hakkında konuştu”*.-Elçilerin İşleri 1:3 ve ayrıca Elçilerin İşleri 28:30-31'de Pavlus'un da aynı konu hakkında konuştuğunu şu sözlerle dile getirmektedir; *“Pavlus tam iki yıl kendi kiraladığı evde kaldı ve ziyaretine gelen herkesi kabul etti. Hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'nın Krallığı'nı (Egemenliği) tam bir cesaretle duyuruyor, Rab İsa Mesih'le ilgili gerçekleri öğretiyordu.”*

Bütün bu yazılanların ışığında görüldüğü gibi İsa ile ilişki, organize bir yapılanma ya da kurumsal bir yapılanma değildir. O organik bir yapılanmadır. Adeta bütün uzuvları ile bir beden olma halidir. Ve her uzvun kendi yerini, görevini bildiği uyum içinde hareket eden bir aile gibidir. Ve bu aile ilah Tanrı krallığını oluşturur. İkinci bir olduğu, Tanrı ile insanın bütünleştiği, insanla insanın bütünleştiği krallığı oluşturur. Tanrı krallığının başı İsa Mesih'tir, müjdesi “tövbe edin, göklerin egemenliği yakındır” sözleridir. Yani “dönüşün ve değişin” buyruğudur.

İRFAN VE İÇSELLİK KİTAPLIĞI

YOLA TALEBE OLMAK

YOL, GERÇEK VE YAŞAM BEN'İM...

“Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih'i tanımlar.”
— Yuhanna 17:3
